

4/26

Na srdci

(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

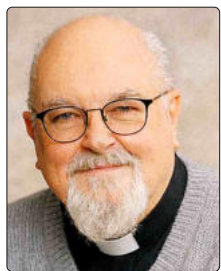

Téma: Velikonoční radost

Doporučený příspěvek: 40 Kč

Chvály se společenstvím
NOvý Eden v Pelhřimově
v neděli 8. března.
Foto: Jakub Čekal

Radost z Kristova vzkříšení nejde pohřbít

Řekne-li vám někdo přísně důvěrnou informaci, dodáte k ní slova: “Budu o ní mlčet jako hrob.”

Vykopaný hrob je sice pro naše uši tichý, ale v duchovním pojetí má silnou vypovídající hodnotu.

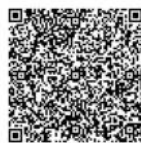
Hovoří o tichu a konečnosti. Ale jen jeden jediný hrob v dějinách lidstva se v tomto ohledu od těch ostatních liší. Hovoří s vírou o naději a lásce. Je to prázdný hrob Ježíše Krista. A tím vlastně promluvil nejradostnější zprávou, že smrt nemá poslední slovo, že Bůh vítězí nad zlem a že naděje je silnější než hrob.

Je to nejradostnější zpráva všech dob, protože naděje a láska jsou pilíři radosti. Toho sortimentu, kterého je v současnosti veliký nedostatek. Každý člověk touží po radosti. Chceme se radovat ze života, z rodiny, z práce, z přátel. Jenže často zjišťujeme, že naše radost je křehká. Stačí jedna špatná zpráva, nemoc, starost – a radost mizí. Ale Bible mluví o jiné radosti. O té velikonoční. O radosti, která není závislá jen na okolnostech, ale vychází z Ježíšova prázdného hrobu. Je to Boží dar.

V listu Galatským 5,22 čteme, že radost je ovocem Ducha. To znamená, že pravá radost není něco, co si člověk vyrobí sám. Je to dar, který Bůh dává do srdce. Proto je potřeba, abychom srdce měli otevřená. Abychom odvalili kameny z vlastních hrobů, vyšli z nich a nadechli se životodárného ducha Velikonoc. Současná doba pohřbila víru a pohřbívá naději. Radost z Kristova vzkříšení a jeho lásku pohřbít nemůže. Tak veliký hrob ještě nikdo nevykopal.

Max Kašparů, výpomocný duchovní vikariátu, Rynárec

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 17. dubna.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 600 ks). Registrace: MK ČR E 24463. Přispět lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo). Díky za podporu! Archiv čísel najdete na **cerekev.cz** a **farpel.cz**.

- 2. Zelený čtvrtek
- 3. Velký pátek
- 4. Bílá sobota**
- 5. Neděle Zmrtvýchvstání Páně**
- 7. Sv. Jana Křtitele de la Salle, kněze
- 11. Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
- 12. Druhá neděle velikonoční**
- 13. Sv. Martina I., papeže a mučedníka
- 19. Třetí neděle velikonoční**
- 21. Sv. Anselma, biskupa a učitele církve
- 23. Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka**
- 24. Sv. Jiří, mučedníka
- 25. Svátek sv. Marka, evangelisty**
- 26. Čtvrtá neděle velikonoční**
- 28. Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka
- 29. Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve**
- 30. Sv. Zikmunda, mučedníka

Z osobností měsíce: sv. Gemma Galganiová

Gemma Galganiová se narodila roku 1878 v italské Luce. Už jako dítě byla velmi zbožná a měla hluboký vztah k modlitbě. V dospívání jí zemřela maminka. Sama ve 21 letech onemocněla zánětem mozkových blan. To, že nezemřela, připisovala Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a rozhodla se vstoupit do řádu vizitantek a pak k passionistkám, ale její přání nebylo kvůli zdravotnímu stavu naplněno. Rozhodla se proto žít jako laická zasvěcená osoba. Podle svědectví měla mystické zážitky, mj. vidění Ježíše Krista a anděla strážného. Na jejím těle se objevila stigmata. Byla známá pokorou a ochotou snášet utrpení za druhé. Začátkem roku 1903 u ní diagnostikovali tuberkulózu, na kterou zemřela 11. 4. 1903, na Bílou sobotu. Za svatou ji prohlásil papež Pius XII. v roce 1940. Je uctívána jako patronka studentů, farmaceutů, lidí trpících migrénami či bolestí zad a sirotek. Je často vzývána při exorcismu. (hm)

Kalendárium - náš vikaritát

Černovice a okolní farnosti

Obrády a mše: ČT: 18.00 - Černovice
PÁ: 16.00 - Věžná, 18.00 - Černovice
SO: 20.00 vigilie - Černovice
NE: 8.00 - Věžná, 9.30 - Černovice (obě s žehná-
ním pokrmů), 11.00 bohosl. slova - Křeč
PO: 8.00 - Křeč, 9.30 - Obrataň, 11.00 - Kámen

Horní Cerekev a okolní farnosti

Obrády a mše: ČT: 16.00 - Počátky, 18.00 - Horní Cerekev
PÁ: 15.00 - H. Cerekev, 17.00 - Počátky
SO: 21.00 vigilie - Počátky
NE: 4.30 vigilie - Horní Cerekev,
NE, PO - stejně jako časy běžných nedělních mší

4. 4., 17.00 - Veselá, velký růženec

25. 4., 17.00 - ZŠ H. Cerekev, chvály s Hagios (**viz plakát**)

30. 4., 12.00 - 17.00, Veselá, adorace k Nejsvětější svátosti

Chvojnov a okolní farnosti

Obrády a mše: ČT: 16.00 - Zachotín, 18.00 - Chvojnov
PÁ: 15.00 - Vyskytná, 18.00 - Chvojnov
SO: 19.30 vigilie - Chvojnov
NE: 8.00 - Chvoj., 9.45 - Zachotín, 11.00 - Vyskytná
PO: 8.00 - Chvojnov

10. 4., 18.00 - Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi

11. 4., 19.00 - Chvojnov, chvály s celonoční adorací do 12. 4. do 7.00,
modlitba Korunky Božího milosrdenství (**viz plakát**)

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

Obrády a mše: ČT: 18.00 - Kamenice nad Lipou
PÁ: 9.00 kříž.cesta - Bradlo, 18.00 - kostel K. n. L.
SO: 9-16.00 adorace (Boží hrob), 20.30 vigilie K. n. L.
NE: 8.00 - Mnich, 9.30 - K. n. L., 11.00 - Častrov
PO: 9.30 - Kamenice nad Lipou, 11.00 - Hojovice

Lukavec a okolní farnosti

Obrády a mše: ČT: 17.00 - Lukavec
PÁ: 15.00 - Lukavec

SO: 8.00 -17.00 adorace (Boží hrob), vigilie 19.00 – Lukavec

NE: 9.30 – Lukavec

PO: 9.30 – Lukavec

16. 4., 16.30 – Lukavec, fara, Společně o Bohu, otevřené setkání

Nová Cerekev a okolní farnosti

Obřady a mše:

ČT: 16.00 – Rynárec, 18:00 – N. Cerekev

PÁ: 10:00 kříž. cesta, N. Cerekev, 15:00 – N. Cerekev

SO: 20.30 vigilie – N. Cerekev

NE, PO: 7.30 – Rynárec, 10. 45 – N. Cerekev

Nový Rychnov a okolní farnosti

Obřady a mše:

ČT: 17.00 – Nový Rychnov, 19.00 - Dušejov

PÁ: 15.00 – Branišov, 17.00 - Nový Rychnov

SO 20.00 vigilie - Nový Rychnov

NE: 8.00 – N. Rychnov, 9.30 – Dušejov, 11.00 - V. Jeníkov

PO: 8.00 – N. Rychnov, 9.30 – Dušejov, 14.00 - Sázava

Pacov a okolní farnosti

Obřady a mše: ČT: 18:00 – Pacov, 19.00 – PÁ 9.00 celonoční adorace

PÁ, Pacov: 9:00 kříž. cesta, 10-14.30 adorace, 15:00 obřady,
16 – SO 18.00 celonoční adorace u Božího hrobu

SO: 20:00 vigilie – Pacov

NE: 8:00 – Pošná, 9:30 – Pacov, 11:00 - Velká Chyška

PO: 8:00 – Cětřov, 9:30 - Zhoř

Pelhřimov, Křemešník

Obřady a mše: ČT: PE - 18.00 – mše, 19.00 – 20.00 modlitba v Getsemane se zpěvy, 20.00 – 24.00 tichá adorace

PÁ: PE - 7.00 –breviář, 8.00 – 15.00 – adorace v Getsemane, 15.00 – křížová cesta, 16.00 – adorace, 18.00 –obřady, 19.00 – 22.00 – adorace v Getsemane, 22.00 – modlitby mužů v Getsemane

SO: PE - 7.00 –breviáře, 7.15 – 19.30 – adorace v kostele (Boží hrob), 20.00 – vigilie

KŘEM – 10.45 – křížová cesta

NE, PO – jako běžné nedělní časy

7.4.; 14.4.; 21.4., 28. 4., 18.45- Pelhřimov, růženec v učebně na faře
 7.4.; 14.4.; 21.4., 28. 4., 19.00 – Pelhřimov, modlitba se zpěvy v sále
 1. 4., 14. 4., 21. 4., 28. 4., cca 18.45 – Pelhřimov, bibl. hodina na faře
 9.4.; 16.4.; 22.4.; 29.4., 18.30 – Pelhřimov, adorace se zpěvy v kostele
 2.4.; 9.4.; 16.4.; 23.4.,30.4., 23.00-24.00 – Pelhřimov, Svatá hodina -
 příležitost k tiché adoraci; kostel - vstup přes sakristii
 7. 4., 7.30 – Pelhřimov, Živá růže – mše v kostele
 9. 4.; 23. 4., 19.00 – Pelhřimov, farní sál, společenství žen
 17. 4. - 19. 4.– Pelhřimov, 40hodinová adorace v sále na faře
 11. 4., 20.00 – Pelhřimov, modlitba celého růžence
 19. 4., 10.00 – Pelhřimov, Farní kavárna po „dětské“ mši sv. – fara
 18. 4., 14.00 – Křešněník, Mariánské večeradlo a mše sv.
 24. 4., 20.00 – Pelhřimov, celý růženec (výzva Marie v Medjugorje)

KATEDRÁLA PROSÍ O POMOC!

**Oprava střechy presbytáře
a fasády katedrály sv. Mikuláše**

CELKOVÁ VÝŠE ZPŮSOBILÝCH VÝDAJŮ: 28 225 714,28 Kč

Dotace: 26 814 428,57 Kč

(z fondu EU: 19 758 000, – Kč a ze státního rozpočtu: 7 056 428,57 Kč)

Vlastní zdroje: 1 411 285,71 Kč (+ vícepráce)

TERMÍN DOKONČENÍ: 31. PROSINCE 2025

číslo účtu:
561280399/0800
variabilní symbol: 2025

zpráva pro příjemce:
DAR NA OPRAVU KATEDRÁLY

IBAN: CZ24
0800 0000 0005 6128 0399
Kód banky (BIC): GIBACZPX

Děkujeme za Vaši velkorysou
pomoc i každý příspěvek
při realizaci tohoto projektu!

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkan

Zdeněk Mareš

Římskokatolická farnost,
děkanství u kostela sv. Mikuláše
U Černé věže 71/4
370 01 České Budějovice

Svátek BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ *v Nové Cerekvi*

Sobota 11. a neděle 12. 4. 2026
kostel sv. Tomáše Becketa

19:00	mše svatá
20:00	chvály se společenstvím NOVÝ Eden
21:30–15:00	adorace před Nejsvětější svátostí
15:00	korunka k Božímu milosrdenství
16:00	závěrečné požehnání

"Pro duše, které v noci setrvávají před mou eucharistickou tváří, jsou připraveny zvláštní milosti. Kdo se modlí v noci napodobuje mé vlastní noční bdění nasměřované k Otci."

In Sinu Jesu, s.49

SPOLČO HAGIOS ZVE NA

VEČER *chval*

SVĚTLO VLÁDNE A VÍTĚZÍ

„Bůh ho vzkřísil z mrtvých.“
(Sk 2,24)

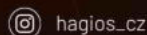
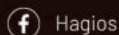
SOBOTA 25.4.2026

17:00

Gymnastický sál ZŠ Horní Cerekev

Vstup z nové přístavby. Do sálu není povoleno vcházet v obuvi, proto je vhodné vzít si náhradní přezůvky.

SEMINÁŘ

Otcovo srdce

Objev lásku Nebeského Otce

- Zakus Boží dobrotu, přijetí a odpuštění.
- Objev identitu Božího syna a dcery.
- Nech své srdce proměnit a uzdravit.

Vyučování • Svědectví • Modlitba

Termíny 2026

- 5. – 10. 3. – Štěkeň
- 9. – 14. 4. – Vranov u Brna
- 14. – 19. 5. – Tuchoměřice
- 25. – 30. 6. – Vranov u Brna (manželé de Hoxar)
- 3. – 8. 8. – Klatovy
- 15. – 20. 10. – Vranov u Brna
- 5. – 10. 11. – Želiv (manželé de Hoxar)

Více informací a přihlášení

www.otcovosrdce.cz

Další informace:

- Semináře doprovází český tým Otcova srdce.
- Dva semináře vedou manželé de Hoxar z Velké Británie spolu s českým týmem.
- Seminář je otevřený pro všechny církevní denominace.

Zajišťuje:

Mládež pro Krista, z.s.

JARNÍ

LOMECKÁ UNIVERZITA

ODBORNĚ – OTEVŘENĚ – ONLINE

březen

LUCIE KOLÁŘOVÁ

TEOLOŽKA

květen

FRANTIŠEK TICHÝ

SPISOVATEL A PEDAGOG

TÉMA

CO JE ČLOVĚK?

TÉMA

MLÁDEŽ A VÝCHOVA:
SOULČASNÉ VÝZVY

NEDĚLE 22. 3. 2026 V 19:30

STŘEDA 25. 3. 2026 V 19:30

NEDĚLE 29. 3. 2026 V 19:30

NEDĚLE 10. 5. 2026 V 19:30

STŘEDA 13. 5. 2026 V 19:30

NEDĚLE 17. 5. 2026 V 19:30

TEOLOGICKÝ WEBINÁŘ | ZAČÁTEK VŽDY V 19:30 | PŘEDNÁŠKA NA 60 MINUT + 30 MINUT DISKUZE
(CENA: 500 Kč/JEDEN CYKLUS (3 PŘEDNÁŠKY), 700 Kč/DVA CYKLY (6 PŘEDNÁŠEK))

MOŽNOST PŘIHLÁSIT SE NA DVA CYKLY DOHROMADY DO 20. 3. 2026, NEBO NA KAŽDÝ ZVLÁŠTĚ
(VŽDY DO PÁTKU PŘED ZAČÁTKEM CYKLU)

VÍCE INFORMACÍ A PŘIHLAŠOVÁNÍ NA WWW.LOMEK.CZ

Celonoční adorace *k Božímu milosrdenství*

farní kostel ve Chvojnově

11.–12. 4. 2026

19.00 ● večer chval

20.30 ● začátek
celonoční adorace

7.00 ● korunka
k Božímu milosrdenství

8.00 ● mše svatá

„V tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milost.“

 [farnost_chvojnov](#)

Přijďte podpořit Pochod pro život 11. dubna 2026 v Praze

Pomoc má smysl, když se o ní ví.
Ročně se jedná o 15 tisíc žen a
jejich nenarozených dětí, které
čelí nejistotě nečekaného
materství a možná neví, že
existuje dostupná pomoc.

Pochod pro život vyjadřuje
podporu těhotným ženám a
jejich rodinám a navrhuje
politikům konkrétní prarodinná,
daňová a demografická opatření.

Podrobné informace - přihlášení
obědů/ registrace :

www.hnutiprozivot.cz

Je objednaný autobus z Pelhřimova.

V případě zájmu o společnou
dopravu kontaktujte do 28.3. na
tel: 777 200 984. Těšíme se na
společné setkání.

SETKÁNÍ ŽEN
Ženy ženám

ZNOVU ZROZENÁ

KDO JE V KRISTU, JE NOVÉ STVOŘENÍ.
CO JE STARÉ, POMINULO, HLE, JE TU NOVÉ!

2.KORINTSKÝM 5,17

SOBOTA 13.6.2026, 9:30
KD HŘÍŠICE

▶ CHVÁLY	▶ SLOVO	▶ MŠE SVATÁ
▶ ŽENY ŽENÁM INTRO	▶ SVĚDECTVÍ	▶ OBČERSTVENÍ
▶ SVÁTOST SMÍŘENÍ	▶ MODLITBA	▶ PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

PŘIHLAŠOVÁNÍ:

V PŘÍPADĚ DOTAZŮ KONTAKTUJTE: SETKANI.ZENYZENAM@GMAIL.COM

POUŤ DO MEDŽUGORJE

Farnost Pacov
připravuje poutní zájezd
na mariánské poutní místo
Medžugorje

termín:

pondělí 4.5.- neděle 10.5.

(odjezd NE 3.5. večer /
návrat PO 11.5. dopoledne)

zkontrolujte si platnost
cestovního pasu

(akceptují i občanský průkaz)

doporučujeme pojištění

pro pobyt mimo eurozónu

cena za dopravu

a organizaci poutě **3.900 Kč**

+ ubytování v penzionu

(noc/**13-15€, snídaně 4€, oběd 10€**)

možnost připravit si

jednoduché jídlo samostatně

Průvodce a organizátor:

Monika Štampfelová žijící v Medžugorje

přihlášky v sakristii v Pacově:

(jméno/dat. narození/tel. číslo/bydliště)

nebo na tel.č. **607 937 537** Hana Šímanová

Florbalové emoce v Nové Cerekvi: Turnaji pěti týmů z farnosti Chvojnov, ZŠ Olešná a ze Sítě vládlo fair-play

Již od ranních hodin bylo v šatnách a na palubovce cítit napětí. Formát turnaje pro pět týmů zaručoval dostatečnou herní plochu pro každého, přičemž systém „každý s každým“ ve dvou kategoriích prověřil nejen technické dovednosti hráčů, ale především jejich fyzickou kondici. Hráči se do každého souboje vrhali s maximálním nasazením a o dramatické momenty, rychlé protiútoky a efektní zákroky brankářů nebyla nouze.

Na palubovce se potkali staří známí i noví soupeři. Velkou pozornost poutaly nejen týmy z florbalového kroužku SVČ Sít', které v obou kategoriích těžily z pravidelného tréninku. Skvělým oživením byla účast děvčat a jednoho chlapce z farnosti Chvojnov, kteří do zápasů vnesli obrovskou bojovnost, odvahu i týmového ducha. Sestavu doplnili reprezentanti ZŠ Olešná, kteří potvrdili, že i menší školy dokážou vychovat skvělé sportovce schopné konkurovat komukoliv.

Atmosféra, která hnala kupředu

Tělocvična ZŠ Nová Cerekev se zaplnila příznivci z řad doprovázejících rodičů i jiných fanoušků. Ti se postarali o skvělou kulisu. Fanění, potlesk a povzbuzování provázely každý gól i povedenou akci. Právě bouřlivá, ale přátelská atmosféra byla tím, co hnalo hráče k výkonům na hranici jejich možností.

I když šlo o prestiž a každý tým chtěl domů odvézt pomyslný pohár, nejdůležitějším aspektem celého dne byla hra v duchu fair-play. Rozhodčí nemuseli řešit žádné vážné konflikty a vzájemný respekt mezi soupeři byl patrný po každém odpískání i závěrečném podání rukou.

Výsledky a poděkování

Organizátoři ze SVČ Sít', kteří akci zaštiťovali, neskrývali po skončení

turnaje spokojenost. „Vidět takové sportovní nasazení spojené s přátelskou atmosférou je pro nás největší odměnou,“ zaznělo při závěrečném ceremoniálu.

Sobotní turnaj v Nové Cerekvi potvrdil, že florbal je velice u dětí a mladých oblíbený a mohou jeho hru velmi zdařile prezentovat i dívky. Dokáže spojit různé komunity – farnost, školu i volnočasové organizace a nabízet kvalitní sportovní zážitek všem věkovým kategoriím.

Závěrem

Děkujeme vstřícnosti vedení ZŠ Nová Cerekev za propůjčení prostor krásné tělocvičny pro náš turnaj a všem rodičům a dalším, kteří doprovázeli mnohé účastníky turnaje. Budeme samozřejmě rádi, když turnaj bude pokračovat i v dalších letech a že se zapojí i více týmů z okolí. V neposlední řadě jsme rádi, že účastníci našeho florbalového kroužku prokázali, že se během roku naučili konkrétní florbalové dovednosti jako je driblování s míčkem a jeho vedení, útočnou a obrannou hru a v neposlední řadě brankářské dovednosti. Věříme, že tento turnaj byl i přínosnou motivací pro další zlepšování.

Martin Běhal, Sít'

Foto: autor

Chvojnovské Spolčo oslavilo již druhé narozeniny

V sobotu 14. března jsme na chvojnovské faře oslavili již druhé narozeniny našeho Spolča. Z malého nápadu obnovení dřívější dlouholeté tradice se postupně stalo místo, kde se společně s dětmi z naší farnosti setkáváme, poznáváme a tvoříme opravdové společenství. Během společného času hrajeme spoustu her, vyrábíme a povídáme si o svatých, kteří nás inspirují svým životem. Nejde ale pouze o program - jde hlavně o přátelství, radost ze společného setkávání a o to, že se společně posouváme na naší cestě víry. Děkuje všem dětem, rodičům a vedoucím, kteří jsou součástí tohoto skvělého projektu a těšíme se na další společné roky!

Text a foto: Tereza Kostková

V Kamenici nad Lipou jednala nově vzniklá farní rada

Dne 19. března se v Kamenici nad Lipou sešla nově ustanovená farní rada, která projednávala místní záležitosti a potřeby farnosti. Na závěr přítomní dostali požehnání.

Text a foto: Marie Maryšková

V Novém Rychnově pamatují na rodáky i předešlé kněze

V neděli 1. března byla v Novém Rychnově sloužena mše svatá za místního rodáka P. Josefa Stolaříka, který dosud působí v naší diecézi, a za všechny kněze, kteří v novorychnovské farnosti sloužili.

Text a foto: Stanislava Tichá

Chvály se společenstvím NOVÝ Eden v Pelhřimově

Foto: Jakub Čekal

Radost závisí na tom, jak se díváme na svět

I ve značně nepříznivé situaci Bůh tvoří něco nového – záleží, jak se na to díváme. A na každodenním životě křesťana by mělo být vidět, že byl křtem ponořený do Božího života. Tak uvažuje P. Vlastimil Kadlec, člen Kongregace misionářů oblátů a rektor komunity Klokoty-Plasy.

Psychologové se shodují, že zvláště pro mladé lidi je dnes těžké prožívat radost a že celkově snáší život s nižší odolností. Má křesťanství na to odpověď?

To je velmi komplexní jev. I ve venkovské oblasti, kde působíme, se s tím skutečně setkáváme. Zasahuje to různé rozměry člověka včetně psychické oblasti, k níž my kněží nejsme, až na výjimky, kompetentní. U člověka tvoří ale jeho duchovní, duševní a tělesná složka jednu. To neznamená, že když jsi křesťan, musíš být pořád radostný. Na druhé straně je ovšem jakási ztráta radosti v naší víře patrná a má jistě řadu příčin. Mnohé jsou vnější, ale souvisí to i s tím, že jsme my křesťané ve staré Evropě na radost zapomněli a měli bychom ji znovu objevovat. Ještě příliš často vězíme v moralistním a obřadnickém pojetí náboženství, které v posledních staletích převážilo.

Nedlouho po pandemii se zhoršila politická situace, pociťujeme změny klimatu – dalo by se jmenovat leccos. Jak se tedy radovat bez ohledu na vnější podmínky?

Za covidu-19 jsme přišli o „všechny jistoty“, ovšem dnes se hrouťí i ty, u nichž jsme si to dřív ani nedovedli představit. Na globální scéně jsou navíc protagonisty tohoto vývoje velmi často osoby, které se prohlašují za křesťany. Radost v křesťanském smyslu však nezávisí na přízni aktuálních událostí. Pro papeže Františka je radost jedním z velkých témat, ale už třeba Pavel VI. napsal, nepletu-li se, vůbec první papežský dokument věnovaný výhradně radosti (apoštolskou exhortací *Gaudete in Domino*, tj. Radujte se v Pánu). Říká tam, že člověk není schopen duchovní radosti, nezakouší-li tu přirozenou. A

Pan farář s babičkou - z cyklu fotografa Jindřicha Štreita Brána naděje

nabádá, abychom se ji znovu učili prožívat v každodenním životě. Papež František se k němu přidává a říká, že na obyčejném veselí sice není nic špatného, ale časem vede k prostoduchosti, zatímco křesťanská radost je něčím hlubším uvnitř. Tahle radost závisí spíš na našem připraveném oku, než na předmětu, z něhož se radují. Závisí tedy na naší schopnosti dívat se. Mám ten správný pohled, který je v podstatě pohledem Ducha Svatého? Nezůstávám svým pohledem jen na povrchu? I ve značně nepříznivé situaci totiž Bůh tvoří něco nového. V tom spočívá kontemplativní pohled.

Lze se tomu učit – umět se takhle dívat?

Jsou tu dvě věci. Zaprvé se to nemohu jen naučit, musím to získat, jde o duchovní záležitost, o dar. Nemáme nic, co bychom nebyli dostali. Téma radosti mám rád i díky zdravé křesťanské tradici, která kdysi dobře věděla, že radost křesťana má zdroj v účasti na Božím životě. Mistr Eckhart, velký dominikánský mystik, napsal, že Ježíšova mise pramení z nezadržitelné radosti uvnitř Nejsvětější Trojice,

kdy se Otec usmívá na Syna a Syn na Otce. My jako křesťané máme skrze křest na tomto Božím životě účast. Naším úkolem tedy je o tomto životě, do něhož jsme byli pokřtěni, ve všednosti svědčit. Rozpomeňme se na své kořeny, svůj křest, z něhož můžeme žít. Podobně jsou zdrojem tohoto života další svátosti. Přijímáme je ne proto, že tím plníme přikázání, ale proto, že z nich žijeme - v eucharistii ten život jíme!

Ilustrační foto:

Lucie Horníková/Člověk a víra

A zadruhé?

Jelikož jde v první řadě o dar, měli bychom o něj stále prosit. A být si vědomi, že už ho máme, a že kdo prosí, znovu dostává. Nezáleží na tom, jak jsme skvělí my. Skvělý je Hospodin, který zdarma obdarovává. A jak tento dar posilovat a utvrzovat se v něm? Způsobů je jistě více, ale zdá se mi, že dnes může být prorockým způsobem pro svět společné prožívání radosti. Navzájem se povzbuzujeme a vyprávíme si, jak to „dáváme“, či „nedáváme“. Zůstaneme-li uzavřeni jen ve svém snažení, úsilí a logice zásluh, troufnu si říct, že se dřív nebo později budeme cítit naštvaní, unavení, frustrovaní a plní výčitek svědomí, že to nezvládáme.

Zkrátka budeme stále v křeči, neboť jen síla přesvědčení nestačí?

Přesně tak. Mohu být přesvědčený o dobré hodnotě, ale na začátku je život! Když v postní době mluvíme o obrácení, není to: „od zítřka budu dělat vše dobře...“, ale jde o změnu způsobu života, znovu se narodit, jak říká Ježíš v evangeliu. Nový život přece není výsledkem mého úsilí, ten mohu jen přijmout. A pak nezbývá, než tento dar v sobě posilovat a dát mu růst. Mám se snažit dělat všechno možné, abych Božímu životu ve mně co nejmíň překážel.

Žijeme v době výkonnosti a tlak na mladé lidi je velký – jsem to přece JÁ, kdo si musí lásku zasloužit. JÁ, který o ni musí usilovat. Tato mentalita světa se někdy dostává do mentality naší víry, kdy chceme šplhat k Bohu na základě svých dobrých skutků. Najednou ovšem centrem duchovního života není Bůh, nýbrž já se svými zásluhami.

Trošku taková narcistní forma křesťanství...

...a navíc vypadá děsně zbožně a snaživě!

Co vám osobně, zvláště pokud jste delší dobu nemocný, pomáhá prožívat každý den radost? To je přeci těžká zkouška, udržet si vděčnost v takové situaci.

Radost, o níž mluvím, stojí na naději. To je přesvědčení, ve kterém žiji – že Bůh dokáže i tu největší šlamastyku proměnit v dobro, stejně jako proměnil tu největší tragédii, smrt svého syna, v život člověka. Můžeme se radovat, protože už víme, jak to skončilo. Světlo z budoucnosti osvětluje přítomnou temnotu. To je naše radost a naděje, že hrob je prázdný. Ale nejen ten Kristův – i můj hrob!

Ale pozor, je-li naše radost účastí na Božím životě, jakousi „předchutí“ té definitivní radosti v Božím království, vůbec to nevylučuje utrpení, smutek a slzy. Není daná kontextem, že se vše daří. Radost je slučitelná s bolestí, je účastí na Ježíšově utrpení. Je to směsice kříže a života, neúspěchů a zdarů. Náš problém je, že bez Ducha Svatého nedokážeme tyto dva rozměry udržet pohromadě – buď jsme v propadu, nebo v euforii.

Radost je vaše srdeční téma. Je pro vás snadné ji stále zakoušet?

Určitě nezakouším radost pořád. Spolubratři by mohli vyprávět... Ale možná mám trochu výhodu, že jsem konvertita. Od chvíle svého křtu jsem si nezaslouženého daru nového života vědom. Je to konkrétní živá zkušenost. Zakusil jsem, že jsem milovaný a že na tuhle lásku mohu odpovídat. I když to někdy vypadá úplně jinak, je to radost. Vždyť my neděláme nic jiného, než žebráme o lásku. I proto se snažím přijímat život tak, jak přichází. I v nemoci. Protože, jak by řekl svatý František, i to je dokonalá radost!

Tereza Zavadilová, Katolický týdeník (z katyd.cirkev.cz)

Čau - povídka z *Knihy radosti*

Stojíme ve frontě v lékárně, je nervózní deštivý den. Malý syn mě drží za ruku a nenudí se. Rozhlíží se po lidech, dívá se dlouze na regály plné krabiček. Všechno je pro něj báječné dobrodružství.

Jenže lidé ve frontě jsou stále podrážděnější a vzteklejší. Zákaznice u pultu má totiž mnoho zbytečných otázek, prohlíží si jeden lék po druhém a nechápe, co jí magistra říká. Vzpomínám si, jak jsem jednou slyšel od jedné pokladní supermarketu, jak se bavila s kamarádkou od vedlejší kasy: „Nejradši bych vzala samopal a všechny ty lidi prostřílela,“ říkala dívka a v jejím tónu jsem tehdy rozeznal tolik nenávisti, že jsem skoro věřil, že by to byla schopná.

Tato lékárnice je oproti oné dívce trpělivá. Vysvětluje kupující paní znovu a znovu to, co ona nemůže pochopit. A dokonce začne magistře hlasitě nadávat. Je tu ovzduší plné nenávisti a vzteku. Kupující začíná ječet, pak vyběhne z lékárny a práskne dveřmi. Fronta ztuhne. Vlídná lékárnice se dívá bezradně na dveře. Všichni jsou rozpačití.

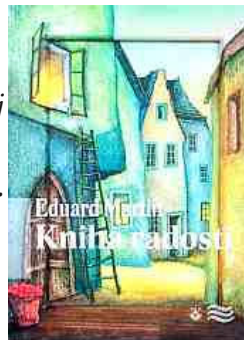
"Tak čau!" Dětský hlásek najednou spontánně vpadl do naší rozpačitosti. Chlapec, který mě drží za ruku, se usmívá. Náhle se fronta uvolňuje, začínáme se usmívat. Skupina lidí, před chvílí sklíčená, se mění v obecnost divadla při komedii. Stačilo jediné slovo. „Čau.“ Magistra se směje a podává dítěti bonbon.

Všichni se zbavují svého napětí. Děti to umějí. Umějí bezděčně přetvořit vzteklost v laskavost, nenávist v lásku. Samy potřebují laskavost a lásku a vědí, že dospělí se dají tak snadno změnit, z křičícího dospělého se může stát příjemný člověk. Lidé, kteří se berou příliš vážně, mívají vždy blízko k nenávisti.

Tak čau vzteklosti, čau neporozumění, čau nenávisti. Vzpomínám na průvodčího v trolejbusu, který uprostřed zuřivé hádky cestujících začal vyprávět hlasitě anekdoty.

Ano, o to jde, o to velké dětské umění nereagovat nenávistně, ale vidět svět s dětským úsměvem. Dítě cucá bonbón od lékárnice a usmívá se, jak je krásně na světě, kde se všichni na něj i na ostatní usmívají.

(povídka Eduarda Martina z *Knihy radosti*)

Základem radosti je pokoj a vděčnost, shodují se Hejdovi

V tomto velikonočním čísle otevíráme téma radost. Radost je v životě křesťana zásadní pojem. Oslovila jsem manžele Zdenku a Jana Hejdovy z Pelhřimova, aby se s námi podělili o svoji zkušenost s radostí.

Co pro vás znamená radost?

Jan: Radost je ovoce Ducha svatého. Je to dar, o který prosím každé ráno. V knize Ovoce Ducha od Wilfrieda Stinissena jsem četl, že

křesťana možná nejvíce charakterizuje nebo by charakterizovat mělo, že je radostný. Je to postoj našeho srdce. Znamená to, že se člověk přestane brát moc vážně, dokáže si ze sebe udělat legraci, a když se mu něco nepovede, tak se z toho nehrouťí. Pozitivní postoj k lidem, věcem a událostem kolem nás, nám pomáhá přijímat je takové, jaké jsou. Buď můžu říci: „Škoda, už mám jenom půlku“, anebo naopak „Mám ještě celou půlku.“ Je to o tom umět se radovat i z maličkostí.

Zdenka: Radost pro mě znamená, že se z něčeho nebo na někoho těším, je to milé pohlazení na duši. Náš život se skládá z mnoha radostí, stačí se rozhlédnout.

Co konkrétně vám dělá radost?

Jan: To je věcí... Třeba ráno, když vstávám a nic mě nebolí (*smích*), a potom se podívám z okna ven a vychází sluníčko, a tak děkuji Bohu za nový den. Se Zdenkou se rádi touláme přírodou, takže můžeme obdivovat její krásu a dokonalost i jejího Stvořitele. Obzvláště teď na jaře se těšíme na sluníčko, až bude tepleji, až se všechno zazelená a rozkvetne. Radost mám taky z nových společenství, která byla v naší farnosti založena v posledních letech. A kdybychom jako lidé byli na

Foto: archiv rodiny Hejdovy

sebe ještě více hodní (*úsměv*), to by teprve bylo radosti.

Zdenka: Radost mně dělá naše rodina, že se máme rádi a těšíme se na sebe. Mám radost, když procházíme krásnou přírodou a slyším zpívat ptáky, nebo když se něco pěkného podaří, někdo se uzdraví, když prožijeme hezké setkání, uděláme někomu jinému radost... je toho zkrátka hodně.

Jak se projevuje radost ve vašem životě?

Jan: Skoro bych řekl, že je to spíš otázka pro naše okolí, jestli ono vidí, že se nějak projevuje. Radost je dar, o který můžeme prosit. Svátý Jan v 16. kapitole píše: "Proste a dostanete, aby vaše radost byla dokonalá." Základem radosti je pokoj a vděčnost. A tak se těším z maličkostí, kterých je za den dost a dost, když se člověk naučí dívat kolem sebe. A radost se nemusí vždy projevovat navenek, nemusíme zrovna skákat radostí, a přesto můžeme mít radostné a pokojné srdce.

Zdenka: Mám to podobně jako Honza. Radost většinou prožívám tiše v srdci. Jsem vděčná Bohu a děkuji mu.

Může mít člověk radost i v těžkostech?

Jan: V životopisech světců čteme, že to možné je. Pokud však člověk spoléhá jen na své síly, tak dříve nebo později nastane situace, kdy už na to nestačí. A tak jsem vděčný svým rodičům, že nás vedli k víře v dobrého a milujícího Boha, se kterým se právě tyto situace dají překonat. A vědomí, že na nás nebude naloženo víc, než jsme schopni unést, nám dává naději, že bude lépe a vede nás k pokoře.

Rodiče nás také vedli k hudbě a jsem za to moc rád. Ve chvílích, když na mne lezou chmury, naskočí mi nějaká písnička nebo chvála a hned je veseleji. A v knize Přísloví autor píše: "Radostné srdce hojí rány".

Zdenka: V těžkých chvílích jsou to právě ty drobnosti - krásný strom, úsměv, milé slovo, pohyb na čerstvém vzduchu ... které mně dělají radost. A hlavně to, že Bůh je dobrý a je se mnou ve všech těžkostech. On je tou Radostí.

Jan: Četl jsem, že původ slova radost je "docela zářivý". Takže křesťan má být nejen radostný, ale má také zářit. A to bych nám všem moc přál.

Eva Čekalová

Autenticita našich emocí: pozor na radost z povinnosti

„Křesťan bez radosti není křesťan. Křesťan, který neustále žije ve smutku, není křesťan.“ Tato slova pronesl papež František v jedné ze svých homilií. Nejspíš by se pod ně podepsala řada křesťanů bez rozdílu vyznání. Radost je považována za jeden z nejdůležitějších znaků křesťanské existence. Někdy se ale stala až kritériem posuzování správné víry. A nezáleží na tom, zda upřímně tryská ze srdce, anebo je to maska umělého úsměvu.

Snaha nutit se do radosti má své základy již v Bibli. Zde se hovoří o radosti nejen jako o přirozené reakci na něco krásného a oblažujícího. Věřící by se měl v Pánu radovat, ať se děje cokoli.

„Blaze vám, když vás lidé budou nenávidět a když vás vyloučí, potupí a vymažou vaše jméno jako proklaté pro Syna člověka. Veselte se v ten den a jásejte radostí; neboť máte hojnou odměnu v nebi,“ vyzývá lukášovský Ježíš.

Taková radost není spontánní, je to spíš výsledek rozhodnutí. Důvody k ní nejsou bezprostředně zjevné, ale je potřeba je odhalovat a odkrývat, případně si je neustále připomínat.

Citově plochý život

Stejně tak problematické je, když se za programový křesťanský postoj prohlásí smutek. Modelovým příkladem takového postoje je postava mnicha Jorgeho z románu Umberta Eca Jméno růže. Jorge je zapšklý knihovník plný zla, z duše nenávidí smích a považuje jej za nástroj satana.

V dějinách křesťanské spirituality se v různých dobách a různých církevních tradicích objevuje přesvědčení, že svět je slzavé údolí, beznadějně poznamenané lidským hříchem, bídou a křehkostí, a tak z čehokoli se radovat je prakticky vyloučeno.

Co ale potom zbývá? Jen citově plochý život, který nezná ani jásot ani propady, ale jen cosi neutrálního „mezi tím“? Takové proplouvání životem už s křesťanskou existencí nemá společného vůbec nic. Emoce k lidskému životu přece patří!

Jakou roli hrají emoce v životě křesťana? Nabízí se jednoduchá odpověď: Takovou, jakou hrají v životě ostatních. Když se nám stane

*Ilustrační foto: Dominik David/
Člověk a víra*

něco zlého, jsme smutní; když nás potká štěstí nebo se nám něco povede, radujeme se. Pouze je tu nebezpečí, že se budou blahoslaviti ti silní ve víře, kdo neochvějně ob stojí v každé životní situaci.

Naproti tomu lidé slabí a nejistí snadno nabydou dojmu, že na ně Duch svatý nějak zapomněl. Tato přímá úměra se uplatňuje také u radosti.

Někdy ale nestačí jen „správně věřit“ a dost se modlit. Bylo by nemilosrdné a kruté vyčítat člověku trpícímu depresí, že jeho víra není dost pevná. Stejně tak těžko nachází sebedůvěru a sílu člověk, kterému rodiče ubližovali. Kdo prožil harmonické dětství a přijal mnoho lásky, nerušeně rozvíjí svá obdarování, a bylo by proto nefér ho dávat těm „slabším“ za vzor odvážné a činorodé víry.

Křesťanství není kurz pozitivního myšlení. Pavlovo „radujte se“ bych proto tlumočil spíše nepřímě: Uvědomujte si hlubší důvody k radosti, které jako Boží děti v Kristu máte. Smíte svůj život vnímat jako Bohem chtěný a milovaný.

Ondřej Kolář, Český Bratr (kráceno)

Pouť do Assisi nejen za sv. Františkem a Carlem Acutisem

Miluju poutě. Plánovala jsem, že letos pojedu do Medžugorje, kde jsem byla jen jednou - a pozvala jsem tam i Marušku Fojtovou. Ona mi ale řekla, že chce jet raději do Assisi ke Carlu Acutisovi, protože na jeho svatořečení v září jet nemohla.

Já jsem na svatořečení Carla Acutise sice byla, ale na jeho přímlovu jsem dostala velikou milost obrácení, a tak by mi nevadilo tam jet znovu. Jenže jsem žádnou pouť do Assisi nenašla.

Ale za týden mi přišla pozvánka od cestovky CK Pastor na pouť k ostatkům sv. Františka do Assisi - a bylo rozhodnuto. Navíc se mi v ty dny zdál sen o sv. Carlu Acutisovi.

Z Pelhřimovska se k nám dvěma ještě přidala Maruška Bartošková. A pak jsme ještě přizvali Marušku Smílkovou a její následná radost nám potvrdila správnost tohoto počínu.

Má totiž průkaz ZTP a někteří měli obavy, včetně jí a její sestry, která se o ní stará, že to nezvládne. Já se učím tomu, abych dokázala úplně vše odevzdat Pánu Ježíši - někdy se mi to daří lépe, někdy

méně. Ale tentokrát jsem opravdu s velkou důvěrou cítila, že nejedeme na výlet, ale na pouť, a že proto svěřujeme Marušku Pánu Ježíši a Panně Marii a oni se o ní postarají.

A Maruška pouť zvládla velice dobře a nás ostatní svou pokorou, důvěrou a čistou radostí velice obdarovala, dokonce i zachraňovala naše zavazadla. Jako bychom několikrát slyšely: „Nechte maličké přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království“.

Každá z nás vzbudila úmysl, za který pouť obětuje, a vyrazily jsme. Většina ostatních poutníků byla z farnosti Brno-Modřice a okolí a doprovázel nás jejich duchovní Tomáš Holý.

Patronka Půstu za mír

První den jsme navštívili Sienu: mše svatá byla v kostele sv. Kateřiny Sienské, kde je umístěna její lebka. Naše whatsappová skupina Půst za mír vznikla před necelými dvěma roky právě 29.dubna, v den jejího svátku.

A tak jsem zde v tichosti svaté Kateřině děkovala a znovu jí tuto skupinu svěřovala - i ona usilovala o mír, i ona se postila. Dále jsme navštívili nádhernou katedrálu Nanebevzetí Panny Marie a rozjímali i před votivním obrazem, který po staletí slouží k velikým procesím.

Užili jsme si i siestu na náměstí ve tvaru mušle.

Druhý den jsme navštívili poklidný kostel svaté Kláry v Assisi, ve kterém se nachází kříž svatého Damiána, před kterým uslyšel svatý František Pána Ježíše: „Františku, jdi a oprav můj dům, který – jak vidíš – se celý rozpadá.“

Uzdravení stále aktuální

Následovala tridentská mše před oltářem Panny Marie Pompejské v katedrále svatého Rufína, ve které je uctíváno srdce svatého Carla Acutise. Splnila se mi tím má touha zúčastnit se někdy tridentské mše svaté. Zároveň se ráda a s důvěrou modlím pompejské novény. A pak už jsme stáli v dlouhé frontě k uctění ostatků sv. Františka v „jeho“ katedrále.

A druhá fronta vedla k uctění sv. Carla Acutise, před prosklenou rakví v kostele Panny Marie větší, kde jsme se stali svědky prosby o uzdravení maminky, která tam přivedla svého asi sedmiletého postiženého kloučka. Bůh k němu promlouval skrze soucitné oči a posušky dobrovolníka, který řídil postup lidí.

Ve frontách jsme měli čas na rozjímání, na modlitbu i na sdělování

prožitků. Cítili jsme silně svou vděčnost, malost a závislost na Bohu, cítili jsme tam ducha těch svatých. A předali jsme sv. Carlovi prosby své i nám svěřené.

Procházením mezi assiskými kostely jsme měli možnost si prohlédnout i malebné uličky města. Večer zakončila návštěva Porcinkule: kaple svatého Damiána (kolébka sv. Františka a františkánů), ukrytá v prostorné bazilice Panny Marie Andělské. Zde jsme zasvětili naše rodiny Neposkvrněnému srdci Panny Marie.

Vítěz nad vlkem

V neděli ráno lilo jako z konve, ale jen jsme vyšli do ulic městečka Rubia, přestalo. Zde se nachází kostelík sv. Františka, kde měl světec dle legendy přemoci vlka. Cestou domů jsme ještě navštívili San Marino.

V autobuse nám pouštěli kousek z pásma od Učedníků: Vzpomínky na Františka, které se také dotýkalo našich srdcí. A náš duchovní nás upozornil na to, že úcta k ostatkům svatých je sice důležitá, ale abychom nikdy nezapomínali na to, že mše svatá je ještě důležitější.

Duchovní občerstvení, které jsme na pouti načerpali, v nás stále doznívá. Všechny naše malé oběti, které jsme z lásky Bohu nabídli na této pouti (nepohodlí cestování, různé bolesti, to, co nebylo podle naší představy, zkrátka vše nepříjemné, co jsme přijali bez reptání), se nám vrací stonásobně, v podobě milostí Božích - a ty jsou naší posilou v každodenním životě.

Vlastně to tak funguje i v běžném životě- jen na pouti si to člověk více uvědomuje. A úžasné je to, že obětovat Bohu můžeme i těžkosti, které již jsme prožili v minulosti - a to nám hodně pomůže odpustit. Na pouti se mi také vždy otevře nějaké zranění, aby mohlo být následně uzdraveno nebo abych si uvědomila dávný nevyznaný hřích. Tento očistný účinek poutě se nejvíce projeví i díky jednodennímu půstu na té pouti. Proto jsem si poutě tolik oblíbila.

V květnu tato cestovka pořádá i pouť k Panně Marii do Pompejí, k donu Dolindovi do Neapole a do San Giovanni Rotonda k otci Piovi, s krátkým odpočinkem u moře. Byla jsem na těch místech loni a všem doporučuji. V jednom videu zaznělo: když uctíte ostatky svatého, tak se stane vaším přítelem... Takže teď se moc těším na slavnost blahorečení (*bus z Pelhřimova - viz plakát vpravo*) Jana Buly a Václava Drboly, kteří se pak stanou i mými přáteli. **Marie Marková, Častonín**

ODJEZD AUTOBUSEM: v 7:00 hod.

ODKUD : KD MÁJ PELHŘIMOV

NÁVRAT: KOLEM 20 HOD.

PLATBA: 300,- Kč V AUTOBUSU

PŘIHLÁŠKY V SAKRISTII NEBO SMS 731 691 467

SLAVNOST BLAHOŘEČENÍ

Jan Bula a Václav Drbola

První mučedníci moderní české historie

6. června 2026

Areál brněnského výstaviště

Rezervace vstupenek:
www.buladrbola.cz

Brněnská
diecéze

STUPENKY JSOU REZERVOVÁNY PRO CELÝ AUTOBUS

Václav Skala, student a varhaník, Kojčice

Co pro mě znamená Bůh?

Bůh je mi přítelem, kterému se mohu se vším svěřit, i když už o mně všechno ví. Je mi silnou oporou, které ale ne vždy využiji, když cítím, že můžu něco zvládnout sám. Svěřuji se mu a každý den večer mu děkuji za vše dobré, co mě ten den potkalo, ale nebojím se omluvit se mu i za svoje nedostatky a hříchy a litovat jich.

Někdy se s ním snažím také vyjednávat, ale poznal jsem, že to nemá cenu, že si to vždy stejně udělá podle sebe :) Zároveň ale věřím v to, že když nevyjde přesně to, co chci, že pro mě má jiný plán, který může být i lepší. Například jsem ho prosil, abych během studia v Českých Budějovicích mohl hrát v katedrále na varhany, už jsem se domlouval s hlavním varhaníkem, který se mi ale bohužel dál už neozval. Bohu jsem to vyčítal a nechápal jsem důvod. Ale po pár týdnech jsem se vydal na mši svatou do Rudolfova, kde byla tichá mše svatá, tak jsem se šel zeptat, zda by nechtěli varhanní doprovod a pan farář mě s radostí uvítal, že by za něj byli moc rádi, takže si mě Bůh zavedl jinou, ale vlastně „stejnou“ cestou.

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?

Pocházím z tradiční katolické rodiny. Odmala jsme s rodiči a sourozenci chodili každý pátek a každou neděli na mši svatou, chodil jsem na náboženství a také ve chvojnovském kostele ministroval. Kde jsem poprvé silně ucítil Boží přítomnost a dostal jsem pocit, že je mi s ním krásně, bylo na Enter junioru na Ktiši při první modlitbě chval. Často jsem ještě po večerních modlitbách v kostele setrval a nechal se obklopovat jeho (na tomto místě hmatatelnou) Boží láskou. Celkově mám při chválách dojem, že jsem Bohu blíží než třeba při mši svaté. Náš vztah je v takových chvílích intimní a skrze nádherná slova písní a různou dynamiku hudby spolu krásně komunikujeme. Dalšími osobami, které mě v mé cestě víry provázejí, je náš

skvělý chvojnovský táborový tým. Když jsme se v létě na táboře po večerních poradách společně modlili, vzali jsme si kytaru a do brzkých ranních hodin chválili Boha písničkami, cítil jsem velkou sílu a jednotu. Máme ve Chvojnově skvělé společenství mladých, navzájem se ve víře povzbuzujeme a při akcích, které dohromady pořádáme, se dokážeme vždy navzájem doplnit a podpořit.

Jak vnímám církev?

Ježíš říká, že by měla být jedna církev (Jan 17, 21). Jednotu církve vnímám ve chvílích, kdy jsme s věřícími kamarády pohromadě a je nám spolu fajn. Celkově mi naše církev dává velký smysl tím, co říká a co je psáno v Bibli, není to žádná sekta a nenabádá lidi ke špatnostem. Co mám na naší církvi rád, je přístup některých kněží k tomu, jak jdou s dobou - například nahrávají podcasty nebo působí na sociálních sítích. Určitě je to cesta, jak „nasbírat“ nové věřící :). (tk)

Za připomenutí Roku svatého Františka děkuji paní Marii Simandlové - více k tématu v příštím čísle. Uzpůsobíme mu i tipy na pouť.

Velikonoce – nekonečná radost i nekonečno otázek

Velikonoce jsou pro nás křesťany časem velké radosti z Ježíšova zmrtvýchvstání. Někdy v nás ale tyto události mohou vyvolávat spíše otázky. Odpovědi na několik z nich jsou čerpány přímo z katechismu pro mladé a Katechismu katolické církve.

1) Věděl Ježíš, že zemře, když slavnostně vjížděl do Jeruzaléma?

Ano. Ježíš třikrát oznámil své utrpení a smrt, ještě než se vydal na místo svého utrpení - Mt 16,21 (Mk 8,31) ; Mt 17,22 (Mk 9,31) ; Mt 20,17-18 (Mk 10,33-34)

2) Proč si Ježíš zvolil pro svou smrt a zmrtvýchvstání právě slavnost židovských velikonoce?

Židovské velikonoce byly svátkem, který připomínal osvobození Izraele od egyptského jha. Ježíš šel do Jeruzaléma, aby nás osvobodil mnohem hlubším způsobem. Spolu s učedníky slavil velikonoční večeři, avšak místo obětování obvyklého velikonočního beránka se sám stal tím pravým obětním Beránkem. „Proto jsme se postili a prosili jsme v této věci svého Boha, a on naše prosby přijal.“ Ezd 8,23

3) Přál si Bůh smrt vlastního syna?

Ježíšova smrt nebyla způsobena jen souhrou tragických vnějších okolností. Ježíš byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl (Sk 2,23). Velikost oběti, jakou Bůh otec požadoval od svého syna, aby nám hříšníkům zajistil věčný život, odpovídala velikosti Synovy oddanosti. Otec a Syn byli v tomto poslání nerozlučnými spojenci, ochotnými přijmout z lásky k člověku i nejkrajnější situaci.

4) Co znamená, že Ježíš vstoupil na nebesa?

Nanebevstoupení znamená vstup Ježíšova lidství do božské slávy. Ve svém Synu je nám Bůh stále lidsky blízký: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“

5) Mluví Bible o nanebevzetí Panny Marie?

Ne, ale ústní tradice tuto událost popisuje. Dne 1. 11. 1950 vyhlásil papež Pius XII. dogma o nanebevzetí Panny Marie. V katechismu se o něm mluví takto: „Když konečně neposkrvněná Panna, která byla uchráněna jakékoli poskrvny dědičné viny, dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy a vyvýšena Pánem jako královna všeho tvorstva, aby se dokonaleji připodobnila svému Synu, který je Pán pánů a vítěz nad hříchem a smrtí.“ **(mn)**

Vzkříšení v moderním umění - současné dílo Munira Alawiho, digitálního umělce, který se narodil v palestinském Betlémě.

První charitní škola v Pelhřimově (jen o masopustu)

Představujeme vám první charitní školu v Pelhřimově. Že jste o ničem takovém ještě neslyšeli? To je pochopitelné, protože svou premiéru slavila teprve letos na pelhřimovském masopustu. V Charitě si umíme udělat legraci i sami ze sebe, a tak jsme letošní průvod obohatili o třídu složenou z rozpustilých školaček a přísného pana učitele. Žákyně vychovaně a hlasitě zdravily všechny přihlížející a mávaly ostošest. Úspěch byl veliký a legrace také. Snad se příští rok opět uvidíme! (kb)

Oslava 100. narozenin paní Růženy Paclíkové

Pátek 13. března byl pro charitní pečovatelskou službu velmi výjimečný. Když pečovatelky vyrazily na pravidelné návštěvy, vezly v autě kromě běžných pomůcek také dort, bonbóny, přání a květinu.

A to z dobrého důvodu. Právě v ten den slavila paní Růženka, ke které naše pracovnice pravidelně dojíždějí, nádherné životní jubileum, rovných sto let.

Dámy z Charity patřily mezi první gratulantky a paní Růžence udělaly velikou radost. Nejvíce ji potěšilo přání, na němž si přečetla, dokonce i bez brýlí, podpis a věnování od celého kolektivu.

Není to úžasné?

Ještě jednou srdečně blahopřejeme a přejeme pevné zdraví, klid, radost a mnoho dalších krásných dnů.

Kolektiv Charity Pelhřimov

Pečovatelky - pomoc, která za vámi přijede domů

Pečovatelská služba Charity Pelhřimov pomáhá seniorům a lidem od 19 let se zdravotním omezením či chronickým onemocněním zůstat co nejdéle tam, kde jsou nejraději – doma. Jak tato služba funguje, kdo ji může využít a co vlastně obnáší?

Pečovatelská služba Charity Pelhřimov má hluboké kořeny. Funguje již 30 let a stala se přirozenou součástí života stovek rodin. Není to anonymní instituce – jsou to konkrétní ženy a jeden muž, kteří denně vyjíždějí do terénu, klepou na dveře a přinášejí s sebou kus jistoty.

Spousta lidí si pod pojmem "pečovatelská služba" představí „jen“ uklízečku nebo dovoz obědů. Ale realita je již jiná. Pracovnice Charity pomáhají s hygienou a oblékáním, připravují a podávají stravu, zajišťují nákupy a pomoc s domácností. Dovedou se o klienta postarat ve chvílích, kdy není pečující osoba doma, provázejí ho na místa, kam sám nedojde, a dbají na jeho bezpečí. Mají jedno společné: trpělivost, ochotu a schopnost domluvit se s každým.

Pečovatelka se musí stále vzdělávat. Ovládá techniky při manipulaci s imobilními klienty, zná zásady první pomoci, pracuje s novými technologiemi, řídí auto a svůj čas přizpůsobuje potřebám klientů.

Loni pracovnice Charity Pelhřimov doručily 26.806 teplých obědů. Není to jen potřebné jídlo – je to i kontrola, zda je klient v pořádku, krátký rozhovor, lidský kontakt. Pro osamělé seniory bývá návštěva pečovatelky i jediným setkáním s člověkem za den.

Dojíždíme tam, kde žijete

Naše Pečovatelská služba nepůsobí jen ve městě, má na starosti 94 obcí v ORP Pelhřimov a Pacov, v současné době jezdí pečovatelky do 45 z nich. Loni všechny dohromady pomohly 332 potřebným a najezdily při tom 251 245 km, za každého počasí, v nejrůznější denní dobu.

Příběh, který zná mnoho rodin

Paní Marii je devadesát sedm let. Pečovatelky k ní začaly dojíždět již v roce 2021, kdy jí začaly docházet síly a jezdí do dnes. O paní se starají její blízcí, ale péče o ležící maminku je dnes již tak náročná, že

potřebují pomoci, aby i oni byli v pořádku.

Dnes k paní Marii dochází spolu dvě pečovatelky najednou (paní je imobilní a je potřeba zajistit přesun) od pondělí do pátku, vždy ráno a v poledne. Zajistí hygienu, podají stravu a snaží se paní, která trpí Alzheimerovou chorobou alespoň trochu aktivizovat. Pomohou držet v unavených rukou hrneček, dají do ochromených prstů sousto namazaného chleba, vypráví o všem možném, zpívají.

Karla Bradáčová, Charita Pelhřimov

A co říkají o své práci samy pečovatelky?

„Jsme pyšné, že jsme pečovatelky. I když je to někdy velmi náročné, dává nám to smysl a hřeje nás vědomí, že umíme pomoci. Každý den je úplně jiný.“

Věruška a Mařenka, pečovatelky Charity Pelhřimov

„Jsem šťastná, když vidím rozesmátého klienta, který je vděčný, že jsem za ním přišla.“

Ivka, pečovatelka Charity Pelhřimov

„Jsem vděčná, že mám kolem sebe lidi, o které se mohu opřít a moc dobře vím, co vše musí zastat. Díky za každého jednoho z nich.“

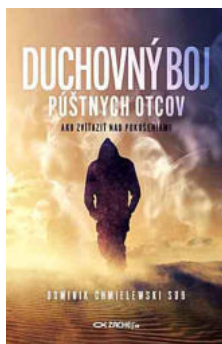
Mirka, vedoucí pečovatelské služby

Jak lze službu objednat?

Jednoduše řečeno - domluvíte si schůzku se sociální pracovníci, kde jí řeknete, co vše budete potřebovat. Sociální pracovnice Vám vysvětlí vše potřebné o smlouvě, ceníku služby a jejích pravidlech. Informací zde dostanete mnoho a proto chceme, aby na této schůzce byl i někdo z Vašich blízkých. Po uzavření smlouvy za Vámi můžeme začít dojíždět a pomáhat.

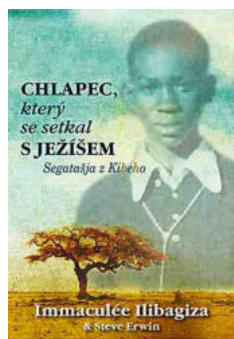
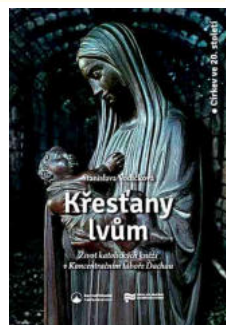
Kontaktujte nás:

Pelhřimovsko:	737 302 003, 604 222 027
Kamenicko:	733 755 837
Pacovsko:	730 588 951
Žirovnicko:	732 258 159
Vedoucí služby:	728 752 743

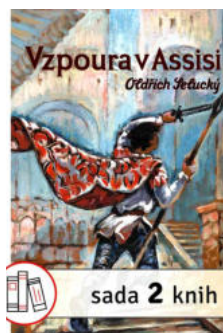
Polský salesián Dominik Chmielewski si prošel bojovými uměními, možná proto často hovoří i o duchovním boji. Zde předkládá zkušenosti poustních otců, kteří byli v tomto umění mistři. V útlé knize nechybí praktické příklady kontemplativní modlitby či rozlišování duchovních a "světských" podnětů. Je tu také návod k mystickému sjednocení s Bohem, inspirovaný sv. Evagriem z Pontu.

Tématem knihy je každodenní život kněží v koncentračním táboře Dachau. Mapuje jejich neokázalé hrdinství a možnosti pastorače v tomto prostředí, ale i vzájemné konflikty, projevy lidské slabosti a selhání. Osmdesát let po konci války se řeší i to, zda zkušenost duchovních z Dachau přinesla církvi i pozitiva, z kterých by uměla čerpat. Spolupracoval Ústav pro studium totalitních režimů.

Tento skutečný příběh vypráví o Segatašjovi, prostém patnáctiletém chlapci z Kibeho ve Rwandě, který nikdy nepoznal školní lavice, Bibli ani kostel. Jednoho dne ho však navštíví Ježíš a svěří mu poselství, které má předat lidstvu - jak správně žít, aby se dostali do nebe. Segatašja přijímá tuto misi pod jedinečnou podmínkou: Ježíš mu musí odpovědět na zvědavé otázky.

V letošním roce, věnovaném sv. Františkovi z Assisi, si tohoto světce mohou mladí čtenáři připomenout ve dvou románech: Vzpoura v Assisi (2014) a Bratr Dominik (2016). Autorem dvojknihy je Oldřich Selucký, kterého známe jako tvůrce animovaných filmů (Broučková rodina, Cesta tří králů). Animovaný seriál Pavel, dobrodruh víry později převedl na úspěšnou knihu. Knihy si ilustruje sám.

Španělská spisovatelka Maria Vallejo-Nágerová vypráví o tom, že sice byla vychovaná v křesťanství, ale vlastně netušila, jaké skrývá víra možnosti. K Medžugorje se stavila skepticky, ale jela tam - a teprve zde zažila dotek Boží lásky. "Netušila jsem, že taková láska vůbec existuje. A litovala jsem, že jsem na ní dosud neodpověděla," říká.

Jedním z duchovních, kteří natáčí pravidelně videokomentáře s duchovními tématy, je i nový pražský arcibiskup Stanislav Přibyl. V tomto videu srovnává "sekulární" půst typu Suchej únor s křesťanským odříkáním a sebezáporem. Hovoří o závislosti na informačních technologiích i o rozpadu vztahů ve společnosti, který připomíná rakovinu. Vybízí ke snaze zlepšit svůj život.

V tomto dílu podcastu Život za zdí o psychických potížích byl hostem jezuita Petr Vacík, který hovoří o zkušenosti křesťanské meditace a kontemplace. Snaží se vysvětlit, jak může meditace pomoci při zmírnění úzkostí, jestli je „západní“ meditace otevřená i pro nevěřící, respektive jaký je rozdíl mezi ní a skutečnou duchovní cestou.

Tip na pouť: kapucínský klášter Sušice – naše diecéze

Obdobně jako byla tato rubrika loni spojena se Svatými branami Jubilejního roku, letos se nabízí propojit ji s Rokem sv. Františka. Jediné místo, kde v naší diecézi potkáte živé františkány, je klášter v Sušici. V kapucínském kostele sv. Felixe je milostný obraz Panny Marie Bolestné. Ten původně měla hraběnka Eleonora Alžběta Hyzrllová na zámku ve Lčovicích. Na Zelený čtvrtek 1649 tam porodila syna, který nejevil

Foto:
Bohumír Kapoun/Mapy.com

známky života. Její manžel se vroucně modlil před zmíněným obrazem, a když na dítě dýchnul - zřejmě provedl i umělé dýchání - obživilo (a dožilo se poté 60 let). Při následném děkování za zázrak pak oba rodiče viděli, jak z čela Panny Marie na další obraz (Panny Marie Karmelské) tečou krvavé kapky. Oba obrazy tedy darovali kapucínům, kteří po Třicetileté válce zakládali klášter právě v Sušici. Tam k obrazu záhy začali putovat lidé a je známa řada uzdravení. Jeho mozaika zdobí i průčelí chrámu. Nezaplatil ji nikdo jiný než P. František Ferda, který se tehdy už plně věnoval léčitelsví právě v Sušici. V jeho schopnosti věřili i prominenti režimu. A on je neodmítl, přestože ho tento režim poslal na 9 let do lágru a pak mu odebral státní souhlas. (hm)

Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu

Minulou fotku Veroniky Tománkové Drykové, **kostel v Mirošově** (vlevo), neuhodl zatím do uzávěrky nikdo.

Tipy na snímek vpravo posílejte **do 17. 4.** na mazanec@centrum.cz nebo na WhatsApp (775 269 206). Výherce

obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které tímto patří poděkování.

